

det ærede Medlem har ikke ønsket nøiagtig at opgive, paa hvilke Punkter hans Anskuelse afveg fra Udvalgets, men han har ønsket, at Betænkningen maatte staa som Udvalgets Betænkning, idet han da forbeholdt sig nærmere at udvikle sine Anskuelse med Hensyn til de enkelte Punkter, hvor de maatte være forskellige fra Udvalgets; havde det ærede Medlem ikke netop yttret et saadant Ønske, vilde naturligtvis ikke det Udtryk „Udvalget“ være blevet brugt, men det vilde være kommet til at hedde: „Udvalgets Flertal“ og Udvalgets Mindretal“. Foruden den Banffelighed, som har gjort sig gjældende med Hensyn til Mangelen paa et nøie Kjendskab til de Forhold, som det her gjælder om, har der ogsaa gjort sig en anden Banffelighed gjældende ved Affattelsen af Betænkningen, den nemlig, at man har maattet tage et ikke uvæsentligt Hensyn til den Maade, hvorpaa Betænkningens Udtalelser vilde blive opfattede og optagne paa de vestindiske Der. De politiske Forhold ere jo ikke der saa udviklede, at man er vant til at høre de offentlige Anliggender omtale paa den Maade, hvorpaa vi pleie at omtale dem her, og altsaa kunne Ytringer, som ikke her vilde vække Anstød eller endogsaa give Anledning til videre Eftertanke, maatte der blive misforstaaede og mistydede, og det er derfor, at Udvalget har ladet sig det være magtpaaliggende at undgaa saavidt muligt Udtryk og Bemærkninger, som kunde give Anledning til saadan Misforstaaelse og Mistyding paa Derne, og som kunde berede Regjeringen Banffeligheder. Man har derfor besluttet sig paa en stor Forsomhed i Udtrykkene, dog saaledes naturligtvis, at ikke Meningen ganske er bleven bragt til Offer derfor. Egeoverfor det Forslag, der foreligger fra Regjeringen, har Udvalget først og fremmest søgt at gjøre sig Rede for, hvilken Udvikling de tidligere Regjeringsforanstaltninger og de tidligere Love egentlig have indledet og forberedt, og hvilken Udvikling man har tiltænkt de vestindiske Ders offentlige Forhold. Vi ere da gaaede tilbage til at undersøge Kolonialloven af 1863, som er den, der for Tiden ordner Forholdene paa Derne og mellem Derne og Moderlandet. Jeg skal, medens jeg dog ikke vil gaa langt til-

bage, tillade mig at bringe i ærede Medlemmers Erindring, at indtil denne Koloniallov blev vedtagen, levede Derne under en anden Koloniallov, som er givet i 1852, og ved hvilken Kolonialraadet, som dengang var fælles for begge Ders, fik en raadgivende Myndighed eller rettere sagt fik den Opgave at være Regjeringens Raadgiver med Hensyn til de offentlige Foranstaltninger paa Derne; men disse havde ikke dengang nogen finantziel Selvstændighed. Regjeringen raadførte sig med Kolonialraadet, og efterat dettes Betænkning var afgivet, blev Budgettet for Derne forelagt her og vedtaget af den lovgivende Forsamling i Moderlandet. Denne Koloniallov kom ikke fuldstændig til den Virksomhed, som man havde tiltænkt den, fordi den foreskrev, at Medlemmerne fra begge Ders skulde samles paa Den St. Croix, hvor Gouvernøren residerede, og da dette medførte uovervindelige Ulemper for Medlemmerne fra St. Thomas, blev Enden den, at Kolonialraadet, saavidt jeg mindes, kun kom til at bestaa af Medlemmerne fra St. Croix. Man har antaget, at dette havde haft nogen Indflydelse paa Regjeringens Optræden overfor de to Der, og det er ogsaa sandsynligt, men jeg tror dog, at man paa den anden Side maa erkjende, at der hos Regjeringen har været en Stræben efter at være retfærdig mod begge Ders, paa samme Tid som naturligtvis den Umstændighed, at kun den ene kunde høres, var en Banffelighed. Disse Forhold og navnlig Banffeligheden ved herhjemme at vedtage et Budget for Derne, et Budget, som angik Forhold, til hvilke man intet Kjendskab havde, foranledigede Regjeringen til 1863 at forelægge et Udkast til en Koloniallov, som derefter blev vedtaget, og som nu har været i Virksomhed paa Derne siden 1865. Det blev allerede udtalt i 1862, da den daværende — og ogsaa den nuværende — høitærede Finantsminister forelagde for Rigsaadet en Del Lovforslag vedrørende vestindiske Anliggender, hvilken stor Banffelighed det var, at man skulde her i Moderlandets lovgivende Forsamling besatte sig med de vestindiske Anliggender paa den Maade, hvorpaa det dengang fandt